

ENLLAÇOS D'INTERÈS

http://www.aliciagimenezbartlett.es/es/Alicia_Gimenez_Bartlett/

<http://www.que-leer.com/19407/cuestionario-50-alicia-gimenez-bartlett.html>

<http://www.youtube.com/watch?v=sYbVyNFW0WM>



Biblioteca
Sant Bartomeu



Ajuntament d'Alpicat

Plaça Països Catalans, 1
25110 Alpicat
Tel. 973 737728

A/e:
biblioteca@alpicat.cat

Web:
<http://www.alpicat.cat/biblioteca>

Catàleg Col·lectiu:
<http://argus.biblioteques.gencat.cat>

HORARI

Dilluns de 14 a 20:30
Dimarts, dimecres, dijous i divendres de 10 a 20:30
Dissabte de 10 a 13:30

Bústia exterior de retorn de préstec.

El proper dia que ens trobarem serà:
27/03/2014

Recordeu:

Ens reunim tots els darrers dijous de mes

Lloc: Biblioteca - Hora: 21:15 - Coordinador: Andreu Loncà

Alicia Giménez Bartlett

Donde nadie te encuentre



Alicia Giménez Bartlett va néixer a Almansa (Albacete) el 1951. Va estudiar Filologia Espanyola a la Universitat de València i es va doctorar en Literatura Espanyola a Barcelona, ciutat on resideix des de 1975. El 1981 publica un estudi sobre Gonzalo Torrente Ballester i el Ministeri de Cultura la beca per escriure un assaig publicat per diversos autors el 1987. La seva primera novel·la, *Exit*, arriba el 1984. Als anys noranta crea el personatge de la inspectora Petra Delicado que esdevindrà protagonista de les seves següents novel·les i la llançarà a la

fama.

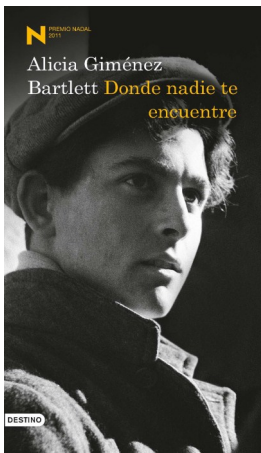
Obté el premi Femení Lumen el 1997 per la novel·la *Una habitación ajena*, on a través del relat de la vida de Virginia Woolf i la seva empleada de la llar, Nelly Boxal, apreciem els paral·lelismes i diferències d'aquestes dues dones.

A causa de l'èxit de les seves novel·les negres, el 1999 s'estrena a la televisió una sèrie de 13 capítols basada en les aventures de Petra Delicado, amb Ana Belén i Santiago Segura com a protagonistes.

Fora del gènere negre, retrata les dificultats de les relacions de parella en *Dies d'amor i engany* a través d'un grup d'espanyols que treballen en la construcció d'una presa a Mèxic.

El 2011 obté el LXVII Premi Nadal amb la novel·la *On ningú et trobi*, basada en la vida d'un maqui real, Teresa Pla, també conegut com Florencio Pla, detingut i empresonat als anys seixanta. Giménez Bartlett és l'escriptora espanyola de novel·la negra per excel·lència, reconeguda i premiada internacionalment per la saga de Petra Delicado.

Club de Lectura - Biblioteca Sant Bartomeu



- El personaje real que inspira el de su novela es realmente peculiar. En primer lugar es un maqui. ¿Se está desplazando la moda editorial de la Guerra Civil a la inmediata postguerra?

- Es una época muy poco conocida y cada cual va aportando lo que sabe, pero yo hacía ya diez años que quería escribir una novela inspirada en La Pastora, una bandolera terrible. No lo hice porque no tenía documentación. La editorial envió al Maeztrazgo y a Els Ports a una documentalista, sin resultado alguno.

- ¿Qué sucedió?

- Pues que aquella zona debe de ser una de las últimas tierras salvas que quedan en España. Existe aún una especie de "omertà" entre sus gentes, recelosos con los extraños que hacen según qué preguntas. Es una tierra árida, dura, pedregosa, muy poco poblada, con enormes barrancos que ponen los pelos de punta. Sólo cuando un periodista local, José Calvo, se puso a indagar durante siete años

sobre La Pastora y escribir un libro con sus averiguaciones, pude obtener material fiable para mi novela. Claro, él era de allí y pudo obtener las respuestas que buscaba.

- La segunda singularidad es que no se sabe si la protagonista de su historia era hombre, mujer o hermafrodita. Nació como Teresa y murió llamándose Florencio. ¿Era como esas mujeres barbudas que pintaba Ribera o hermafrodita como se ha dicho?

- No, no era hermafrodita. Tenía una malformación genital. Cuando al final fue encarcelada, los médicos de la prisión la sometieron a un exploración científica de su cuerpo y su dictamen fue que tenía un falso hermafroditismo masculino (los genitales masculinos muy pequeños). En el libro yo la nombro al principio como "ella" y después como "él".

- ¿Cómo era La Pastora?

- Es hija de la España trágica y terrible. Nació en 1917 en Vallibona y sus padres la registraron con nombre de mujer: Teresa. En una de las pocas fotos que se conservan de ella puede verse cómo la mitad de su rostro es masculino y el otro, femenino. Era una mujer de una corpulencia tremenda y tenía un carácter terrible. Se cuenta que, cuando intentaban reírse de ella, sacaba un garrote de la faldriquera y molía a palos al insensato. Teresot, se llamaba a sí misma.

-¿Y cómo llegó a enrolarse en el maquis?

- Ella trabajaba en un mas de Cabanils. Era un personaje marginal, sin amigos, no había ido a la escuela. Un día –era la España de 1956– presencia un hecho atroz. La Guardia Civil revienta a patadas los huevos del propietario del mas. 'Ahora ya te puedes marchar', le dicen. Él da, como puede, unos pasos, y entonces, uno de los guardias le dispara por la espalda y se lo carga. Ella lo vio todo. Antes, los mismos guardias civiles le habían humillado, haciéndola desnudar para ver si era hombre o mujer. Es cuando entra en el maquis y allí la acogen y un maqui joven le enseña a leer.

-Y es cuando pasa de ser Teresa a Florencio.

- Sí. En la novela describo el momento en que le cortan el pelo y ella se pone a llorar. Cambia sus ropas femeninas por ropas masculinas. Se escondía en la Cova de l'Àliga.

-¿Cómo sigue la historia?

- No puedo desvelar la trama de la novela. La Pastora real ve cómo muere su compañero cuando entran en la casa de un burgués y uno de los hijos del propietario le pega un tiro. Años más tarde en Andorra, se dedica al contrabando de nylon y de cigarrillos.

Le delatan, le entregan a la policía española y se le hace un juicio plagado de irregularidades. Mató en el maquis a 29 personas, pero le enjuician dos veces por la misma causa. Y hubo un periodista de "El Caso" al servicio del régimen que buscaba titulares sensacionalistas con sed de sangre. Le conmutaron la pena de muerte por la perpetua y al final fue amnistiada por el Rey. En 1977, al salir de la cárcel, un funcionario de prisiones le ofreció trabajo y cobijo en una casita con un pequeño jardín. Murió en el 2004 mientras se comía una pera.

La Vanguardia.com

07/01/2011, Josep Massot

Vostè, de petita, ja va sentir parlar de 'la Pastora'?

De petita vaig viure a Tortosa i a les Terres de l'Ebre. Qui més qui menys havia sentit parlar d'aquell maqui. Deien que era una dona, però que tenia la sang freda d'un home i que havia comès no sé quants assassins. Ja en aquell moment em vaig començar a encuriosir per saber què hi havia de cert darrere d'aquella persona tan terrorífica.

I quan va decidir portar la història d'aquest maqui a la ficció?

Fa cosa de 15 anys hi va haver un primer intent. Però és un personatge tan complex que em feia falta molta documentació. De fet, l'editorial em va voler donar un cop de mà i va enviar un estudiant d'història a la zona del massís dels Ports per parlar amb la gent que l'havia conegut i consultar els arxius militars on pogués haver-hi informació. Però ens vam trobar amb la por de la gent per parlar d'aquests temes i amb traves burocràtiques per consultar els arxius militars.

I ara les coses han canviat?

Sí, fa tres anys es va publicar l'assaig 'La Pastora, del monte al mito', del periodista José Calvo, que va significar un punt i a part. El llibre és el resultat de molts anys d'investigació; és molt exhaustiu i m'ha servit de base per construir la novel·la. Paral·lelament, he visitat els pobles per on va passar 'la Pastora' i he parlat amb la gent que el va conèixer.

El personatge patia pseudohermafroditisme. Hi havia el perill de caure en la banalització?

Tenia molt clar que l'havia de tractar amb respecte. El mite popular em va portar al personatge, i jo havia de descobrir qui s'amagava al darrere, l'aspecte més humà. No era tan salvatge com alguns l'han volgut pintar, però tampoc era un sant. De fet, l'any 1978 l'escriptor Manuel Villar ja va escriure una novel·la sobre 'la Pastora', que ara s'ha reeditat. El problema és que es recrea en la cara més fosca del personatge, barreja llegenda i realitat sense gaires escrúpols.

Vostè què hi ha aportat de nou?

Jo he treballat amb el major rigor històric possible gràcies a la documentació que amb els anys ha anat acumulant José Calvo.

Oriol Gràcia. Revista Sàpiens 103, maig 2011